

Ο Κύκλος του νερού

Τι έγιναν οι υδρατμοί όταν έφτασαν στον ουρανό (καπάκι της κατσαρόλας) ; Τι θα γίνει αν μαζέψουμε το νερό που πέφτει από το καπάκι και το ξαναβράσουμε; Τι θα γίνει αν το βάλουμε στην κατάψυξη;

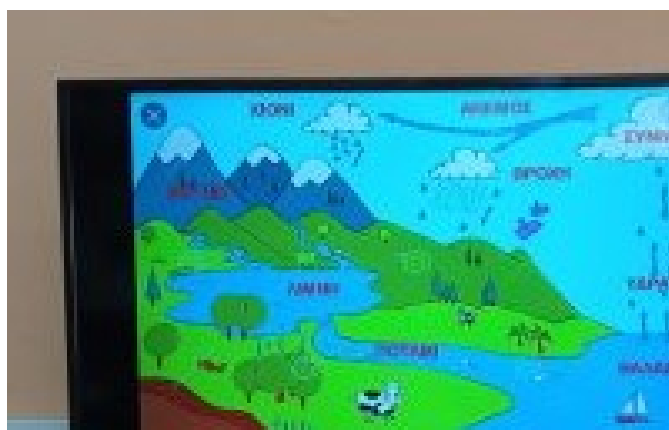
Παρακολουθούμε τα βίντεο:

Ο Σταγονούλης: <https://youtu.be/Q2WStHr5c0U>

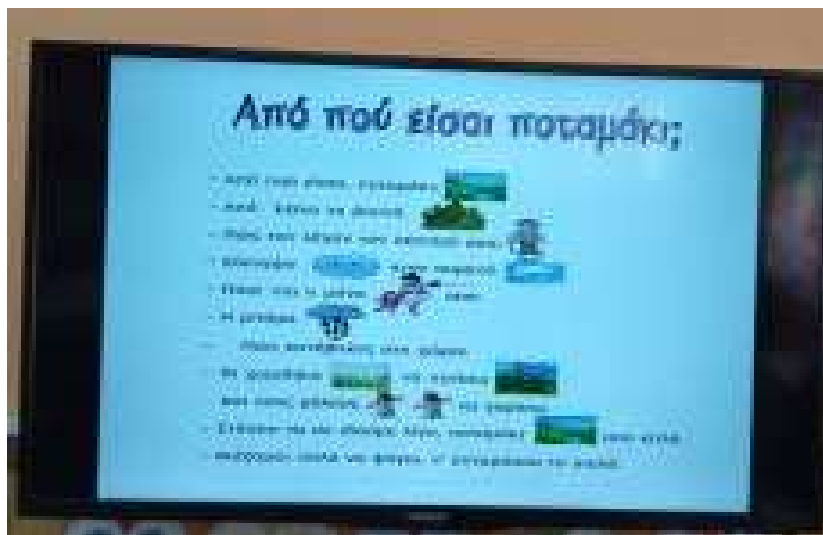
Ο κύκλος του νερού: <https://youtu.be/vHApTRvbjCw>

<https://youtu.be/0F5ZQgIK8OU>

Και εξηγούμε τον “Κύκλο του νερού”

και μαθαίνουμε το τραγούδι “Από που είσαι ποταμάκι;”

<https://youtu.be/1EVKoUegEA4>

<https://youtu.be/OgVTO3UbCmQ>

Πως έρχεται το νερό στο σπίτι μας

Παρακολουθούμε τα βίντεο και συζητάμε με τα παιδιά από που και πώς έρχεται το νερό στο σπίτι μας

Ο δρόμος του νερού: <https://youtu.be/99d0fmtkIII>

Ο Σταγονούλης της ΕΥΔΑΠ : <https://youtu.be/OeBi4wT1X9M>

Χρησιμότητα του νερού -Δραματοποίηση του παραμυθιού “Ο Μπαμπακένιος το φαντασμένο σύννεφο”

Διαβάζουμε το παραμύθι “Ο Μπαμπακένιος, το φαντασμένο σύννεφο”

Συζητάμε με τα παιδιά για την χρησιμότητα του νερού. Τι θα γίνει αν δεν έχουμε νερό; Πώς θα είναι η ζωή μας; Πώς θα είναι η γη μας; Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς, για να μην μας λείψει το νερό;

Τελικά συμπεράναμε και αποφασίζουμε ότι:

Ο Μπαμπακένιος

το γραντασμένο σύννεφο

Μια φορά και έναν καιρό
σε έναν καταγάλανο
καλοκαιριάτικο ουρανό
γεννήθηκε ένα όμορφο
αδελφικό σύννεφο.

Η μαμά του,
η κερά θάλασσα,
και ο μπαμπάς του ο κερ ήλιος
το ονόμασαν Μπαμπακένιο,
του έδωσαν τις ευχές τους
και το έστειλαν
να δροσίσει τη γη.

Αυτό το όμορφο
στρομβουλό σαν μπάλα
από μπαμπάκι συννεφάκι,
ο Μπαμπακένιος,
ξεκίνησε το ταξίδι του
στον κόσμο καμαρωτό καμαρωτό.

Ήταν πολύ χαρούμενο
που έδλεπε γύρω του τόση ομορφιά,
αλλά πιο πολύ χάρηκε,
όταν μια φορά είδε τον εαυτό του
σε μια λιμνοίθα.

Αααα!
Τι όμορφο που είμαι!
Φανταστικό!
Θα πρέπει να είμαι
το πιο ωραίο πλάσμα
της γης!

Έτσι τριγυρνάει
όλη την ημέρα και μιλάει μόνος του
για την ομορφιά του.

Τα άλλα σύννεφα
στον ουρανό
θεωρούσαν πολύ φαντασμένο
και πολύ τρεμά
τον Μπαρμυάκη,
αφού δεν έκανε τίποτα άλλο
από το να παντεύει τον εαυτό του,
χωρίς όμως να ρέχνει
ούτε μια ψιχάλα,
όπως του είχε πει η μαμά του
και ο μπαμπάς του.

Ο Μπαρμυάκης,
το τρεμάλιο σύννεφο,
το μόνο που έκανε
ήταν να περιλανιέται άσκοπα
στον ουρανό
και να επιδεικνύει την ομορφιά του.

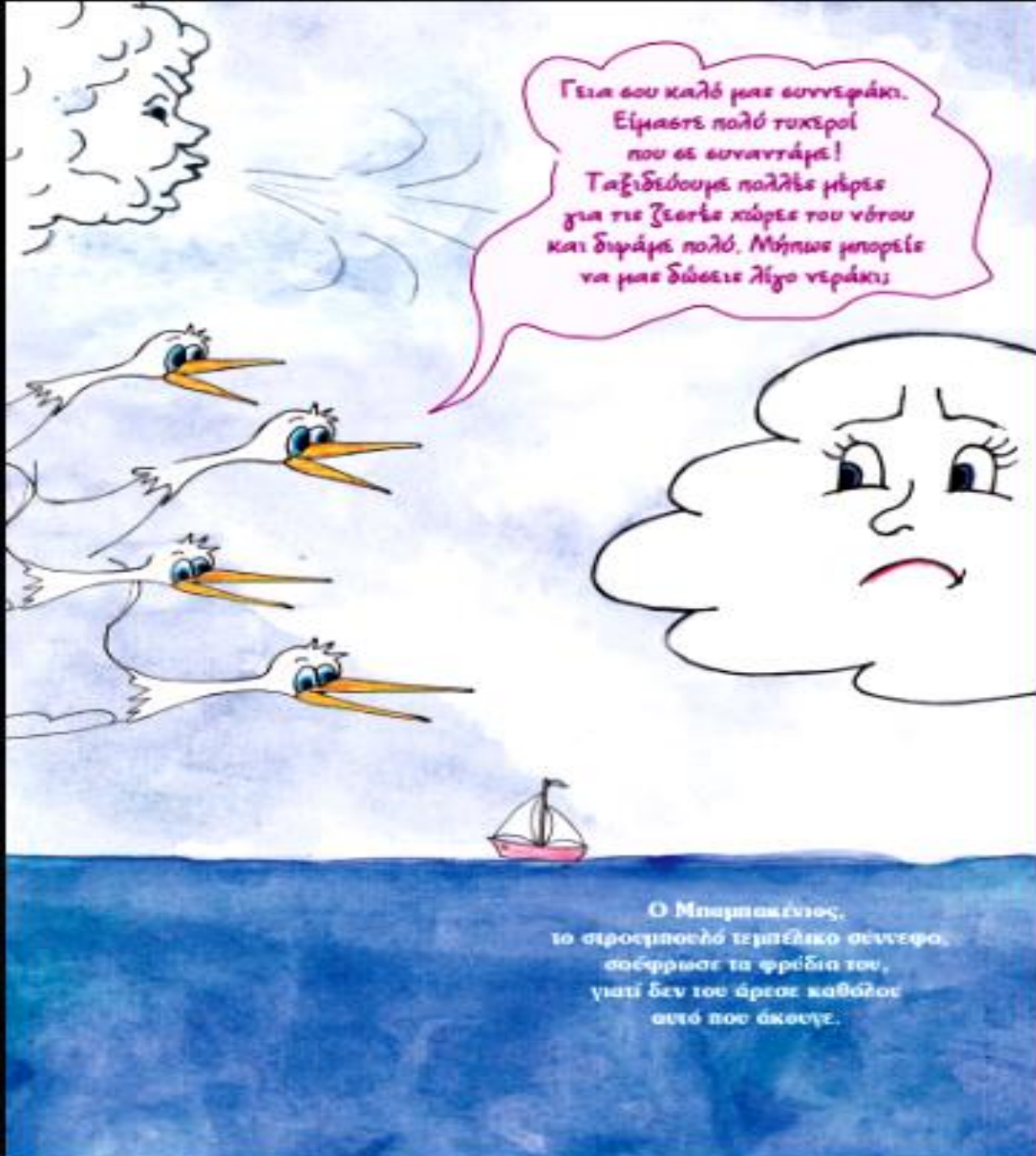

Μια φορά λοιπόν,
εκεί που έτρεχε χαρούμενο
όλο πάσα και καράρι,
συνάντησε ένα σμήνος
από κουρασμένους πεταργούς.

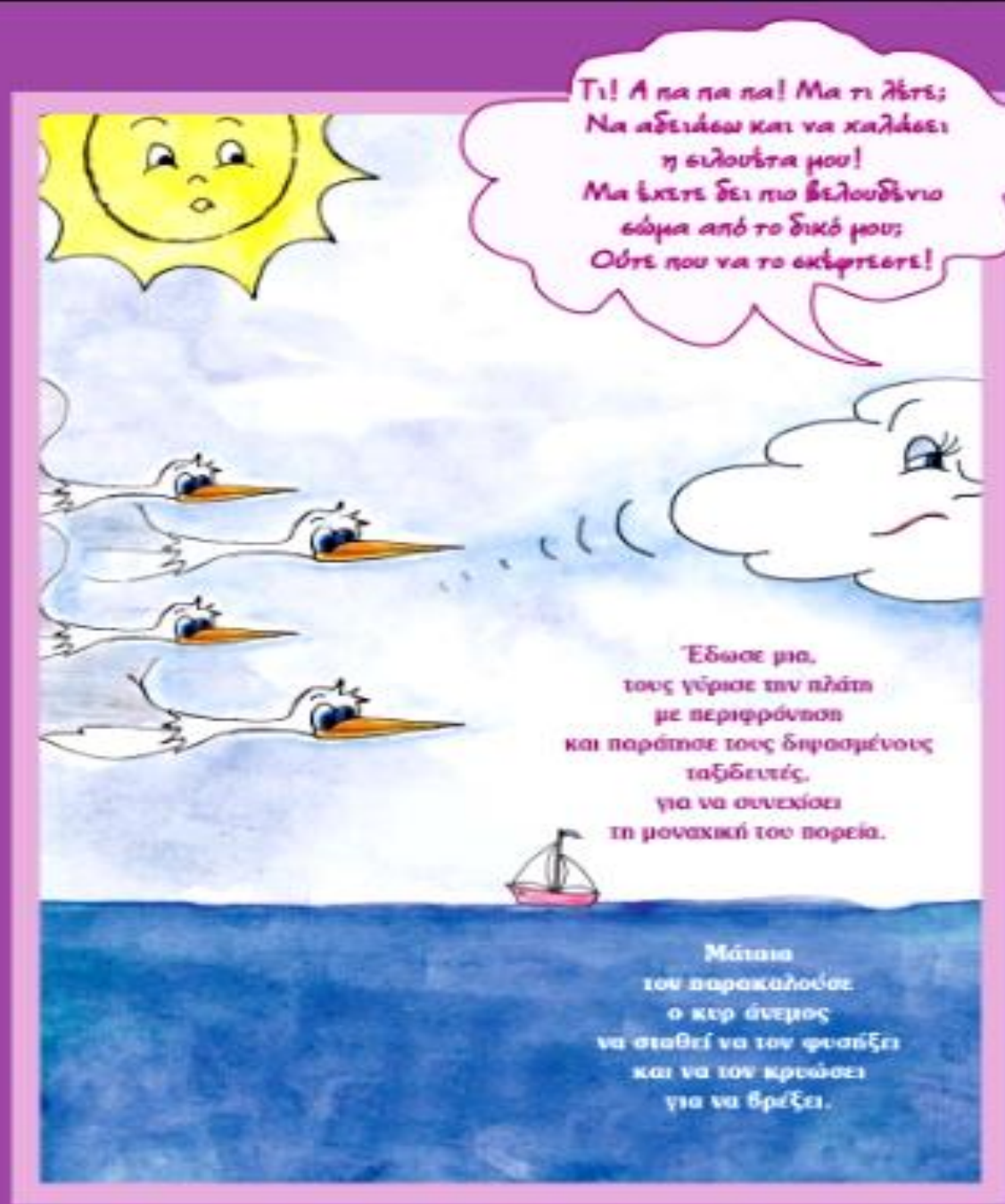
Αααα!
Γεια σας πουλάκια!
Είμαι ο Μπαμπάκης το εστρουπουλό εγγενο.
Για πού το βάλατε έτσι βιαστικά;

Γεια σου καλό μας συννεφάκι.
Είμαστε πολύ τυχεροί
που σε συναντάμε!
Ταξιδεύουμε πολλές μέρες
για τις ζεστές χώρες του νότου
και διψάμε πολύ. Μήπως μπορείς
να μας δώσεις λίγο νεράκι;

Ο Μπαρμπακένιος,
το στρογγυλό τεμπέλικό σύννεφο,
σάφηνισε τα φρέδια του,
γιατί δεν του άρεσε καθόλου
αυτό που άκουγε.

Τι! Α να να να! Μα τι λέτε;
Να αδειάσω και να καλάσει
η ειλουύτα μου!
Μα έχετε δει πιο βελουδένιο
εώμα από το δικό μου;
Ούτε που να το εκτίμησητε!

Έδωσε μια,
τους γέρισε την πλάτη
με περιφρόνηση
και παράτησε τους δηροσμένους
ταξιδευτές,
για να συνεχίσουν
τη μοναχική του πορεία.

Μάταια
τον παρακαλούσε
ο κερ άνεμος
να σταθεί να τον φουσάξει
και να τον κρυώσει
για να δρέξει.

Την άλλη μέρα
έφτασε σε ένα μικρό χωριουδάκι
και στάθηκε
πάνω από δύο αγρότες
που έσκαβαν
το διεσπασμένο χωράφι τους.

Βάλθηκε να τους τραγουδά
και να κάνει φιγούρες,
για να το προσέξουν
και να το θαυμάσουν.

Είμαι ένα άσπρο εόννεφο
όμορφο πολύ,
άλλο τόσο ετρομπουλό
δε θα βρεις στη Γη...

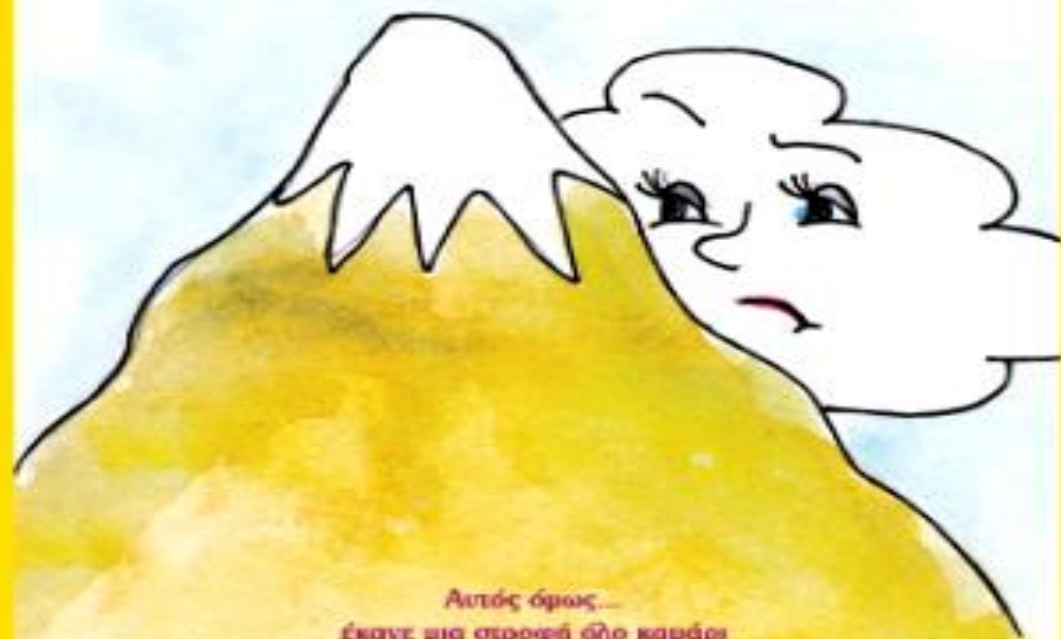
Αααα!
Όλα έχουν ξεραθεί...
να έπεφτε
λίγη βροχούλα!

Το ίδιο συνέβη,
όταν ο Μπαρπακένιος,
το άκαρδο σύννεφο,
έφτασε πάνω από
ένα μισοξηραμένο ποταμάκι,
που τον θερμοπαρακάλεσε
να του δώσει λίγο δροσερό νερό,
για να ποτίζονται
τα ζώα και τα φυτά της κοιλάδας.

Αυτός όρος...
έκανε μια στροφή όλο καμάρι
και υπεροψία
και κρύφτηκε πίσω από το βουνό.

Τι φαντασμένος
που ήταν τελικά ο Μπαρπακένιος!
Νόμιζε ότι βρισκόταν
στον ουρανό μόνο για ομορφιά!

Μάταια
τον παρακαλούσαν
όλα τα πλάσματα για νερό!

Αυτός τα όφεινε διασπόμενα
και ταξίδευε μόνος, πιστεύοντας
ότι είναι το πιο όμορφο πράγμα
στον κόσμο.

Ο Μπαρπακένιος,
το φαντασμένο σύννεφο,
με αυτή του τη συμπεριφορά
είχε μείνει χωρίς φίλους
και είχε αρχίσει να στενοχωριέται.

Μια μέρα,
εκεί που περπανούσαν
στον ουρανό μόνοι,
χωρίς πια να του δίνει κατεύθυνση,
είδε από ψηλά
σε ένα λαβόδι
μια μικρή μαργαριτοόρα.

Ωωωωωω!

Εντυπωσιάστηκε
από την ομορφιά της,
αλλά, όταν κατέβηκε χαμηλά,
είδε ότι ήταν
πολύ λυπημένη.

Τι έχεις όμορφη μικρή μαργαρίτα
και είσαι τόσο εκυφτή
και στενοχωρημένη;

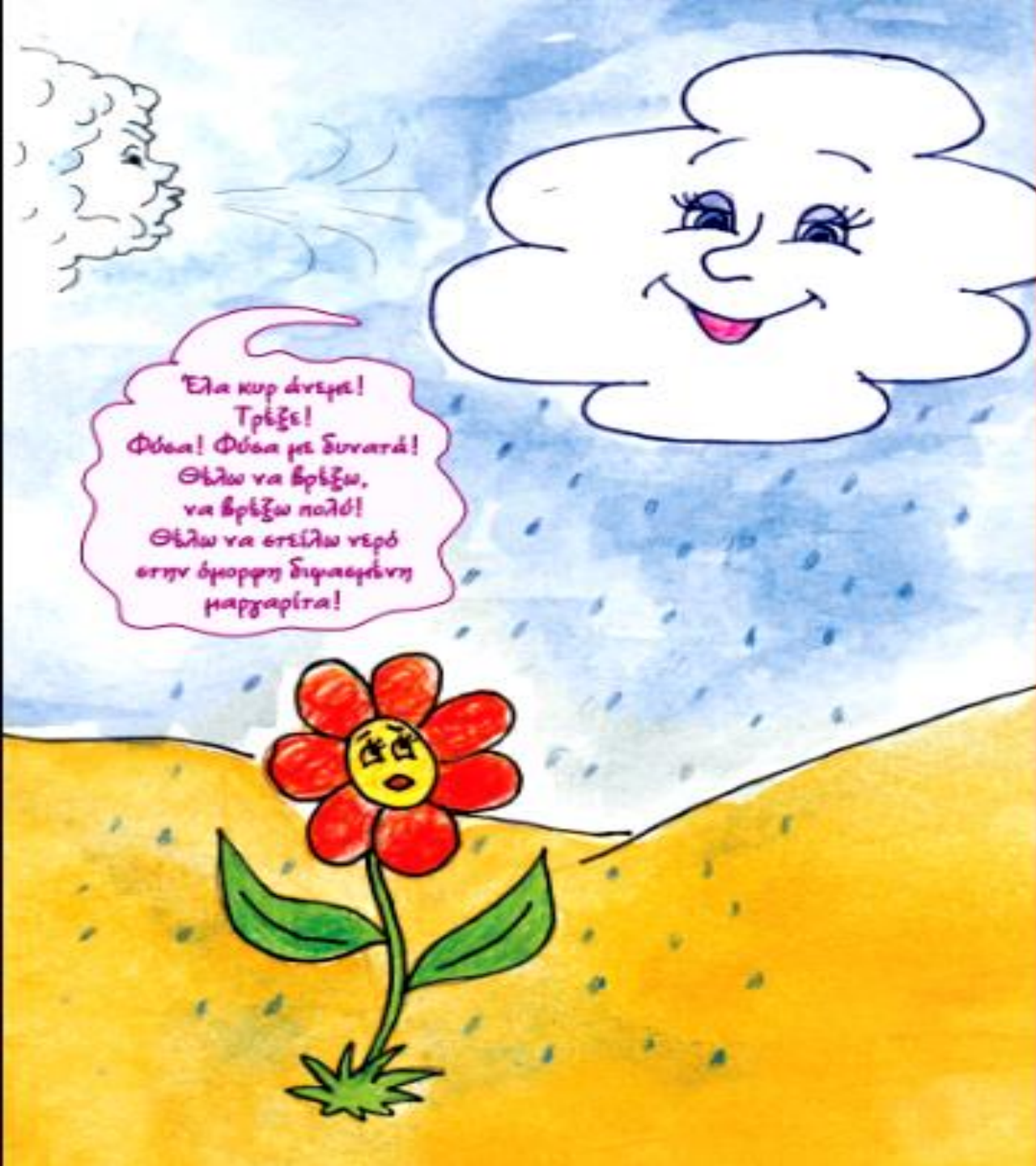
Διψώ... Διψώ...

Ωστε υπάρχουν
εάν και εμένα κι άλλα όμορφα
πλάσματα στη Γη,
που όμως υποφέρουν
εξαιτίας μου.
Μουφ... Μουφ... Λυπάμαι πολύ
για τη συμπεριφορά μου
μαργαριτοόλα.

Τότε ο Μπαρπακένιος μετάνιωσε
και κάλεσε τον κυρ άνεμο.

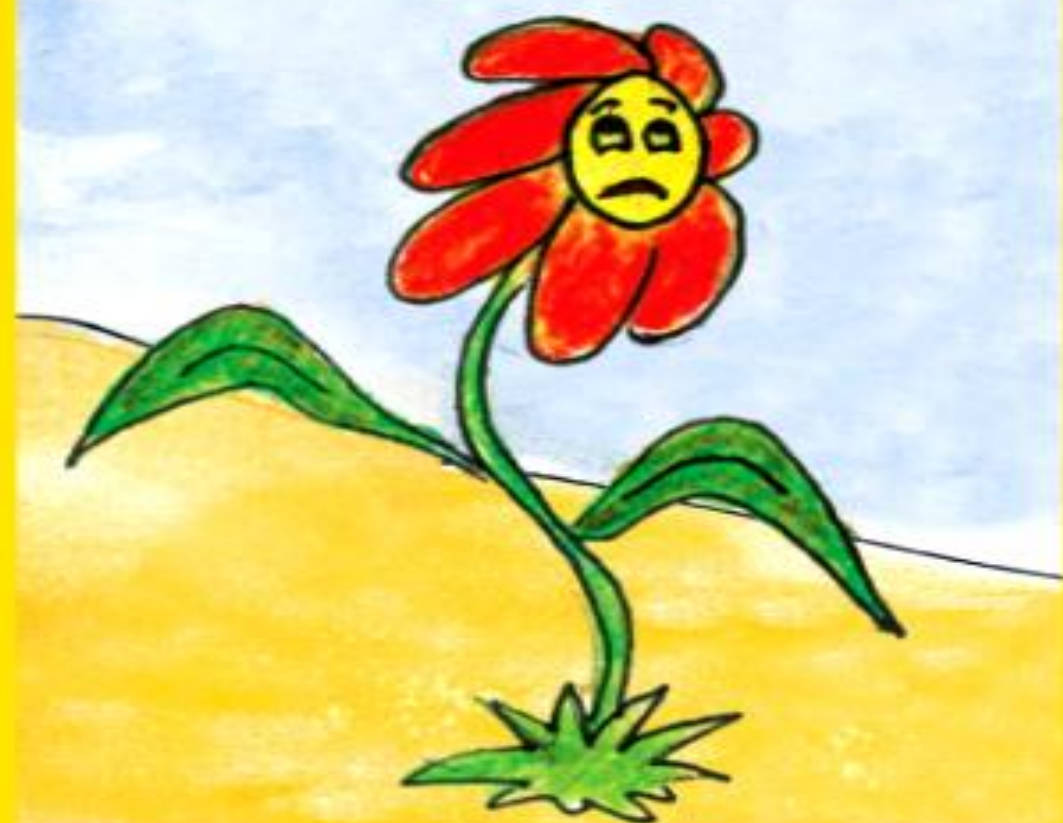

Έλα κυρ άνεμε!
Τρέξε!
Φύσα! Φύσα με δυνατά!
Θέλω να βρέξω,
να βρέξω πολύ!
Θέλω να στείλω νερό
στην όμορφη διψασμένη
μαργαρίτα!

Πράγματι ο κυρ άνεμος τον φύσηξε
και οι δροσερές σταγόνες του ζωτάνεψαν
την όμορφη μαργαρίτα.

Το χαμόγελο όμως
δεν έλεγε να ανθίσει στα τρυφερά πέταλά της.

Η μαργαριτούδα ήταν ακόμα λησσημένη...

Μα γιατί
δεν καίρεσαι μαργαριτούλα;
Σου έδωσα το νερό μου
για να ξεδιψάσεις!

Τότε ο Μπαρπακένιος κατάλαβε
ακόμα καλύτερα ότι η μαργαριτούλα
δεν σκεφτόταν μόνο τον εαυτό της.

Κατάλαβε ακόμα ότι κανείς
δεν πρέπει να χωρίζει τους αγαπημένους φίλους.

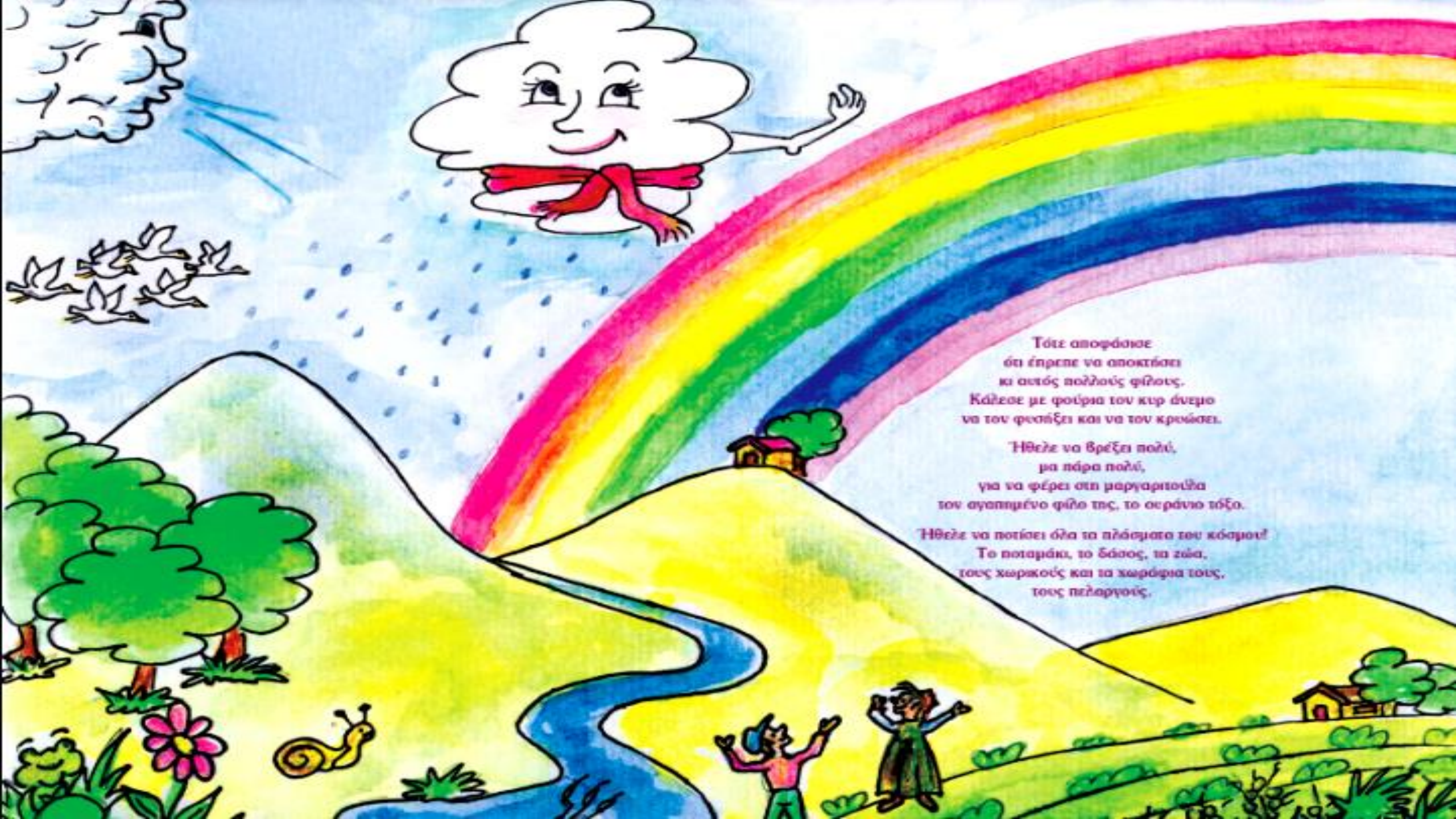

Αχ συννεφάκι μου,
σε ευχαριστώ!
Είμαι όμως ακόμα λυπημένη,
γιατί έχω χάσει
τον ακώριστο φίλο μου,
το ουράνιο τόξο.
Αν δεν βρέξεις στα βουνά
και στους κάμπους,
δεν μπορεί να εμφανιστεί
για να παίξουμε.

Είδε μια καθαρά
ότι ο ίδιος δεν είχε καθόλου φίλους,
για να τους νοιάζεται και να τον νοιάζονται.
Τόσο καιρό ενδιαφερόταν
μόνο για την ομορφιά του.
Τι φαντασμένος ποιο ήταν... και τι μόνος!

Τότε αποφάσισε
ότι έπρεπε να αποκτήσει
κι αυτός πολλούς φίλους.
Κάλεσε με φούρια τον κυρ άνεμο
να τον φυσάξει και να τον κρούσει.

Ήθελε να βρέξει πολύ,
μα πάρα πολύ,
για να φέρει στη μαργαριτούδα
τον αγαπημένο φίλο της, το ουράνιο τόξο.

Ήθελε να ποτίσει όλα τα πλάσματα του κόσμου!
Το ποταμάκι, το δάσος, τη γύα,
τους χωρικούς και τα χωράφια τους,
τους πελαργούς.

Από τότε ο Μπαρπακένιος
δεν ήταν πια το φαντασμένο σύννεφο,
αφού δεν πρόφτανε να γίνεται βροχή,
να ποτίζει τους διψασμένους φίλους του στη Γη,
να απγαίνει με το ποταμάκι στη μαμά του τη θάλασσα
και με τη βοήθεια του μπαμπά του του ήλιου
να γίνεται πάλι ένα όμορφο άσπρο
δροσερό σύννεφο.

Ο Μπαμπακένιος
είχε τώρα πολλούς φίλους,
που τον αγαπούσαν
και τον περίμεναν με χαρά.
Ήταν πιο ένα ποδά χορούμενο
και ευτυχισμένο
συννεφάκι.

